

PAULO COELHO

PYHIIN.

WAEELUS

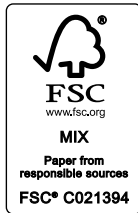
BAZAR

PAULO
COELHO
Pyhiinvaellus

Suomentanut Sanna Pernu

BAZAR

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi

Portugalinkielinen alkuteos *O Diário de um Mago*

Copyright © 1987 by Paulo Coelho

Suomenkielinen laitos © Bazar Kustannus Oy, 2006

This edition was published by arrangements with Sant Jordi Asoc-
ciados Agencia Literaria S.L.U, Barcelona, Spain

All rights reserved.

www.paulocoelho.com

Suomennoksessa on käytetty uutta raamatunkäännöstä (1992).

ISBN 978-952-279-984-5

Taitto Sisko Honkala
Painettu EU:ssa

Sisällys

20 vuotta myöhemmin	7
Johdanto	17
Kartta: Santiagon tie	22
Tulo	25
Saint-Jean-Pied-de-Port	32
<i>Siemenharjoitus</i>	46
Luoja ja luotu	51
<i>Nopeusharjoitus</i>	58
Julmuus	67
<i>Julmuusharjoitus</i>	78
Sanansaattaja	82
<i>Sanansaattajan rituaali</i>	92
Rakkaus	100
<i>Vaiston herättäminen (Vesiharjoitus)</i>	115

Häät	118
Into	131
<i>Sinisen pallon harjoitus</i>	141
Kuolema	147
<i>Elävältä haudatun harjoitus</i>	159
Omat paheet	168
Valloitus	173
<i>RAMin hengitysharjoitus</i>	188
Hulluus	190
<i>Varjoharjoitus</i>	201
Käskeminen ja totteleminen	214
<i>Kuunteluharjoitus</i>	224
Perinne	236
<i>Tanssiharjoitus</i>	244
El Cebrero	258
Jälkisanat: Santiago de Compostela	284

20 vuotta myöhemmin

ERÄÄN KAUPUNGIN PUISTOSSA Etelä-Ranskassa.

Kivennäisvettä.

Kahvia.

Lämpötila 27 astetta iltapäivällä 1. kesäkuuta 2006.

Ihmiset juttelevat, ihmiset ovat kävelyllä.

Ihmiset juovat kahvia ja kivennäisvettä.

Palaan toiseen iltapäivään, kahviin, kivennäisveteen, jutteleviin ja kävelyllä oleviin ihmisiin, mutta tällä kertaa näyttämönä ovat Leónin tasangot, kieli on espanja, syntymäpäiväni lähestyy, olen lähtenyt Saint-Jean-Pied-de-Portista jo aikoja sitten ja kulkenut hieman yli puolenvälin tietä joka vie Santiago de Compostelaan. Katson eteenpäin, yksitoikkoista maisemaa, opas juo kahviaan baarissa joka tuntuu ilmestyneen tyhjästä. Katson taaksepäin, samaa yksitoikkoista maisemaa, ainoana erona se, että pölyisessä maassa näkyvät jalanjälkeni – mutta ne eivät näy siinä kauan, tuuli pyyhkii ne pois ennen iltaa. Kaikki tuntuu epätodelliselta. Mitä oikein teen täällä? Sama kysymys nousee yhä uudelleen mieleeni, vaikka takana on monta viikkoa.

Olen etsimässä miekkaa. Olen suorittamassa RAMin (Regnus Agnus Mundi) rituaalia. RAM on katolisen kirkon piirissä toimiva pieni järjestö, jonka ainoihin salaisuuksiin ja mysteereihin kuuluu pyrkimys ymmärtää maailman symbolista kieltä. Minusta on alkanut tuntua pikkuhiljaa, että minua on petetty ja ettei henkisessä etsinnässä ole mitään järkeä tai logiikkaa. Olisi ollut paljon parempi jäädä Brasiliaan hoitamaan totunnaisia asioita. Olen alkanut epäillä, onko henkinen etsintäni sittenkään vilpittöntä – on nimittäin äärimmäisen työlästä etsiä Jumalaa joka ei koskaan näyttäydy, rukoilla juuri oikeina kellonaikoina, taivaltaa pitkin outoja teitä, pysyä kurinalaisena ja totella käskyjä jotka tuntuvat järjettömiltä.

Niin juuri: epäilen vilpittömyyttäni. Kaikkien näiden päivien aikana Petrus on sanonut, että tie on tarkoitettu jokaiselle ihmiselle, mikä on minulle suuri pettymys. Ajattelin, että kaikki tämä vaiva antaisi minulle erityisaseman niiden harvojen valittujen joukossa, jotka pyrkivät kohti maailmankaikkeuden suuria ihanteita. Ajattelin saavani viimeinkin selville, että kaikki tarinat Tiibetin oppineiden salaisista hallituksista olisivat totta, samoin kuin tarinat taikajuomista, jotka pystyvät herättämään rakkauden tunteita siellä missä syvää kiintymystä ei ole, tai rituaaleista joissa paratiisin portit aukeavat äkkiä edessä.

Petrus puhuu kuitenkin täysin päinvastaista: valittuja ei ole. Kaikki ovat valittuja, kunhan he vain lakkaavat kysymästä itseltään ”mitä minä teen täällä” ja

päättävät sen sijaan ryhtyä johonkin, joka sytyttää palavan innon heidän sydämessään. Innokkaasta työstä löytyy paratiisin portti, rakkaus joka muuttaa kaiken, valinta joka vie Jumalan luo. Tuo innostus saa meidät yhteyteen Pyhän Hengen kanssa eivätkä sadat tai tuhannet kirjallisuuden klassikot. Tahto uskoa elämän ihmeeseen saa ihmeet aikaan eivätkä mitkään ”salaiset rituaalit” tai ”initiaatiojärjestöt”. Sanalla sanoen, ihmisen päätös seurata kohtaloaan tekee hänestä todellisen ihmisen eivätkä teorit joita hän laatii olemassaolon mysteeristä.

Ja tässä sitä ollaan. Hieman yli puolessavälissä tietä joka vie minut Santiago de Compostelaan.

Tuona iltapäivänä Leónissa, kaukaisena vuonna 1986, en vielä tiedä, että kirjoitan kuusi seitsemän kuukautta myöhemmin kokemuksistani kirjan tai että paimen nimeltä Santiago kulkee jo sielussani aarretta etsien, Veronika-niminen nainen valmistautuu ottamaan pillereitä yrittääkseen itsemurhaa ja Pilar saapuu Piedrajoen rannalle kirjoittamaan itkien päiväkirjaa. Tuolla hetkellä tiedän vain olevani kireä, hermostunut, kykenemätön keskustelemaan Petruksen kanssa, koska olen juuri tajunnut, etten voi enää palata tekemään sitä mitä tein ennen – vaikka se merkitsee sitä, että joudun luopumaan mukavasta rahasummasta kuun lopussa, tietynlaisesta tunne-elämän tasapainosta, työstä jonka osaan ja jonka tekniikan jossain määrin hallitsen. Minun täytyy muuttua, jatkaa kohti unelmaani, unelmaa joka tuntuu minusta lapselliselta, naurettavalta

ja mahdolltomalta toteuttaa: olen aina salaa halunnut ryhtyä kirjailijaksi, mutta minulla ei ole rohkeutta aloittaa.

Petrus juo loppuun kahvinsa ja kivennäisvetensä, pyytää minua maksamaan laskun ja kehottaa jatkaamaan heti matkaa, koska seuraavaan kaupunkiin on vielä muutama kilometri. Ihmiset kulkevat ohi keskenään jutellen ja katsovat syrjäsilmillä kahta keskiikäistä pyhiinvaeltajaa.* Lämpötilan täytyy olla 27 asteen paikkeilla, koska on iltapäivän loppu, ja minä mietin tuhannetta kertaa hiljaa mielessäni mitä oikein teen täällä.

Halusinko muuttua? Tuskin, mutta loppujen lopuksi tämä tie muuttaa minua kaiken aikaa. Halusinko oppia tuntemaan mysteerit? Luultavasti, mutta tie opettaa minulle että mysteereitä ei ole, että – niin kuin Jeesus sanoi – ei ole mitään salaista mikä ei paljastuisi ja tulisi tietoon. Kaikki tapahtuu siis täysin päinvastoin kuin odotin.

Nousemme ja lähdemme kävelemään ääneti. Olen vaipunut ajatuksiini ja omaan epävarmuuteeni, ja Petrus luultavasti ajattelee työtään Milanossa. Hän on täällä eräällä tapaa perinteen sanelemana, mutta hän odottanee, että matka loppuisi pian ja hän pääsisi taas tekemään sitä mitä haluaa.

---

* Sinä vuonna, jona tein oman pyhiinvaellusmatkani, Santiagon tien oli kulkenut ainoastaan 400 ihmistä. Epävirallisten tilastojen mukaan tekstissä mainitun baarin ohi kulki 400 ihmistä päivässä vuonna 1999.

Kävelemme melkein koko lopun iltapäivän vaihtamatta sanaakaan. Matkapuhelimia, fakseja tai sähköposteja ei vielä ole. Olemme eristyksissä ja yhdessä paikosta. Santiago de Compostela on edessäpäin, en osaa kuvitella, että tämä tie olisi vievä minut tuon kaupungin lisäksi moneen muuhunkin maailman kaupunkiin.

Palaan eteläranskalaisen kaupungin puistoon. Olen kuullut näiden vuosien aikana kaikenlaisia kommentteja pyhiinvaelluksestani, ensinnäkin sen että olisin tehnyt koko matkan taksilla (kuvitelkaa hintaa!) ja senkin että olisin saanut salaa apua joiltain initiaatioseuroilta (kuvitelkaa sitä sekasotkua!). Ainoa todiste joka minulla on Santiagon tiestä – kuten kirjan alussa näemme, Mme Lourdes pyytää minua palauttamaan kortin – on *Compostelana*, avustajan täyttämä vael-tajan diplomi joka ojennettiin minulle välinpitämättömästi katedraalissa (avustaja kirjoitti nimeni portugaliksi, vaikka perinteen mukaan se tulee kirjoittaa latinaksi). Parempi jättää asia tähän; niin kuin Petruksen ei tarvinnut tietää mitä tekisin miekallani, lukijoiden ei tarvitse olla varmoja teinkö matkan vai en, ja sillä tavalla he etsivät omia kokemuksia eivätkä sitä mitä minä koin (vai koinko?).

Tein pyhiinvaellusmatkan vain kerran enkä silloinkaan kokonaan, koska lopetin vaelluksen el Cebreroon ja otin siitä bussin Santiago de Compostelaan. Olen monta kertaa miettinyt miten ironista onkaan, että tunnetuimman, Compostelan tiestä tämän vuosituhannen

lopulla julkaistun kirjan on kirjoittanut ihminen, joka ei ole koskaan kulkenut tietä loppuun saakka.

Näin sentään yhden ennustuksen toteutuvan: olin jokin aika sitten Foncebadónissa ja panin merkillle miten vilkas rakentaminen on herättänyt kaupungin uudestaan henkiin. Olen käyttänyt *Pyhiinvaelluksessa* muutamia metaforia, joita lukijat ovat erehtyneet pitämään totena. Kadun, että panin kirjaan osan sanansaattajan rituaalista, mutta en ole koskaan muuttanut kirjaa sen julkaisemisen jälkeen enkä tee niin nytkään.

PAULO COELHO

St. Martin, 1. kesäkuuta 2006

Opetuslapset sanoivat: ”Herra, tässä on kaksi miekkaa.” ”Riittää”, hän vastasi.

EVANKELIUMI LUUKKAAN MUKAAN 22:38

ALOITTAESSAMME PYHIINVAELLUSMATKAA MINUSTA tuntui, että olin toteuttanut yhden suurimmista nuoruudenhaaveistani. Sinä olit minulle noita don Juan ja minä elin uudestaan Castañedan tarua, jossa ihminen etsii tavatonta.

Mutta sinä vastustit jyrkästi, kun yritin tehdä sinusta sankaria. Se teki suhteestamme vaikean, kunnes ymmärsin että tavaton löytyy tavallisten ihmisten tiestä. Tuo tietoisuus on nykyään elämäni kalleimpia aarteita; sen ansiosta voin tehdä mitä tahansa, ja se on seuraava minua ikuisesti.

Tuon tietoisuuden vuoksi – josta yritän nyt kertoa toisille – tämä kirja on omistettu sinulle Petrus.

TEKIJÄ

Johdanto

– KOSKETA SIIS RAMin PYHIEN kasvojen edessä elämän sanaa ja ota vastaan niin paljon voimaa, että sinusta tulee sen todistaja maan ääriin saakka!

Mestari nosti uuden miekkani ilmaan ottamatta sitä huotrasta. Liekit räätisivät nuotiossa, mikä oli hyvä enne ja merkki siitä, että rituaalin tuli jatkua. Kumarruin ja aloin kaivaa paljain käsin maata.

Oli tammikuun 2. päivän ilta 1986 ja me olimme yhdellä Serra do Marin vuoren huipulla, lähellä Agulhas Negrasin muodostumaa. Minun ja mestarin lisäksi paikalla olivat vaimoni, eräs oppilaani, paikallinen opas sekä maailman esoteerisista järjestöistä muodostuvan suuren, Perinne-nimisen veljeskunnan edustaja. He kaikki – mukaan luettuna opas jolle oli kerrottu etukäteen mitä tapahtuisi – olivat todistamassa, kun minut vihittiin RAM-järjestön mestariksi.

Sain viimein kaivetuksi matalan, pitkän kuopan. Kosketin juhlallisesti maata ja lausuin rituaaliin kuu-luvat sanat. Vaimoni astui lähemmäksi ja ojensi minulle miekan, jota olin käyttänyt toistakymmentä vuotta ja joka oli auttanut minua tuona aikana sadoissa magian töissä. Laskin miekan kaivamaani kuoppaan.

Sen jälkeen panin hiekkaa sen päälle ja tasoitin maan. Samaan aikaan muistelin kaikkia suorittamiani testejä, kaikkea mitä olin oppinut ja kaikkia niitä outoja ilmiöitä, joita olin saanut aikaan pelkästään siitä syystä, että mukanani oli ollut tuo ikivanha, rakas miekka. Nyt maa nielaisisi sen, sen rautainen terä ja puinen kahva ruokkisivat jälleen sitä mistä se oli saanut kaiken voimansa.

Mestari tuli ja asetti uuden miekan eteeni siihen kohtaan maata mihin olin haudannut vanhan miekan. Kaikki levittivät kätensä, ja mestari sai voimallaan aikaan oudon valon joka ympäröi meidät; se ei valaissut mutta näkyi selvästi ja oli ihmishahmoihin heijastuessaan väriltään erilaista kuin nuotion kellertävä loimu. Sen jälkeen mestari veti tupesta oman miekkansa ja kosketti sillä olkapäitäni ja otsaani sanoen:

– RAMin suomalla voimalla ja rakkaudella vihin sinut järjestön mestariksi ja ritariksi nyt ja elämäsi loppupäiviksi. R niin kuin *Regnum*, A niin kuin *Agnus*, M niin kuin *Mundi*, Kuningaskunta, Karitsa, Maailma, kurinalaisuus, rakkaus, armeliaisuus. Älköön miekkasi pysykö koskaan kauan huotrassa, koska muuten se ruostuu. Mutta kun se vedetään esiin, älköön se palatko huotraan ennen kuin se on tehnyt jotain hyvää, avannut tien tai maistanut vihollisen verta.

Hän teki miekankärjellä pienen haavan otsaani. Tuon hetken jälkeen minun ei tarvinnut pysyä enää vaihti. Minun ei tarvinnut peitellä kykyjäni eikä salailla niitä

ihmetekoja, joita olin oppinut tekemään kulkiessani Perinteen tietä. Tuosta hetkestä lähtien olin tietäjä.

Ojensin käteni tarttuakseni uuteen miekkaani jonka teräs ei ruostu ja jonka puu ei lahoa maassa, miekkaan jossa oli punamusta kahva ja musta huotra. Mutta samalla hetkellä kun kosketin huotraa ja valmistauduin nostamaan sen ylös, mestari astui askeleen eteenpäin ja painoi jalkansa koko voimalla sormilleni niin että karjaisin kivusta ja irrotin otteeni miekasta.

Katsoin häneen ymmälläni. Outo valo oli sammunut ja mestarin kasvoilla oli nyt aavemainen ilme, joka korostui entisestään liekkien loimussa.

Hän katsoi minua kylmästi, kutsui luokseen vaimoni, sanoi hänelle jotain hiljaa ja ojensi uuden miekan hänelle. Sen jälkeen hän kääntyi taas minuun päin ja sanoi:

– Ota pois kätesi, koska se johtaa sinua harhaan! Perinteen tie ei ole harvojen valittujen vaan kaikkien tie! Ja voima jonka luulet omaavasi ei ole minkään arvoinen, koska se ei ole sellaista voimaa jonka voisi jakaa toisten kanssa! Sinun olisi pitänyt kieltäytyä miekasta. Jos olisit kieltäytynyt, se olisi annettu sinulle, koska olisit osoittanut että sydämesi on puhdas. Mutta niin kuin pelkäsinkin, sinä horjahdit ja kaaduit kaikkein tärkeimmällä hetkellä. Ja ahneutesi vuoksi sinun on lähdettävä etsimään miekkaasi uudestaan. Ylimielisyytesi tähden sinun on etsittävä sitä tavallisten ihmisten keskeltä. Ja koska olet niin ihmetekojen lumoissa,

sinun on taisteltava ankarasti saadaksesi uudestaan sen joka oltiin sinulle niin avokätisesti antamassa.

Tuntui kuin maa olisi vajonnut jalkojeni alta. Olin yhä polvillani, ällistynyt, enkä halunnut ajatella mitään. Koska olin jo palauttanut vanhan miekkani maahan, en voinut ottaa sitä takaisin. Ja koska en ollut saanut uutta miekkaa, olin taas lähtöruudussa, voimaton ja puolustuskyvytön. Taivaallisen vihkimykseni suurena päivänä mestari oli tallannut rajusti sormilleni ja palauttanut minut vihan maailmaan.

Opas sammutti nuotion ja vaimoni tuli luokseni ja auttoi minut jaloilleni. Hän piti uutta miekkaani kädessään, mutta Perinteen sääntöjen mukaisesti minä en saanut koskea siihen ilman mestarin lupaa. Laskeuduimme ääneti metsän poikki oppaan lampun perässä, kunnes saavuimme kapealle maantielle minne olimme pysäköineet autot.

Kukaan ei hyvästellyt minua. Vaimoni pani miekan auton tavaratilaan ja käynnisti moottorin. Ajoimme pitkän aikaa vaiti hänen väistellessään hitaasti maantien kuoppia ja töyssyjä.

– Älä murehdi, hän yritti rohkaista minua. – Olen varma, että onnistut saamaan sen takaisin.

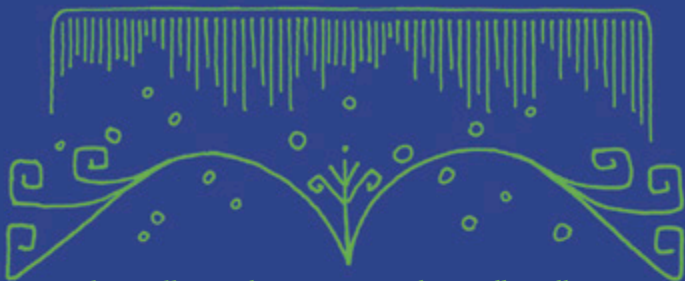
Kysyin mitä mestari oli sanonut hänelle.

– Hän sanoi kolme asiaa. Ensiksi, että hänen olisi pitänyt ottaa mukaan jotain lämmintä vaatetta, koska ylhäällä oli paljon kylmempi kuin hän oli kuvitellut. Toiseksi, että tuo kaikki ei ollut hänelle mikään yllätys, koska niin oli käynyt monet kerrat monille muillekin

jotka olivat päässeet sinne minne sinä olit päässyt. Ja kolmanneksi, että sinun miekkasi odottaisi sinua oikealla hetkellä, oikeana päivänä, jossain kohtaa tietä joka sinun on kuljettava. Minä en tiedä päivää enkä hetkeä. Hän sanoi minulle ainoastaan paikan, minne minun pitää piilottaa se.

– Mikä se tie on? kysyin hermostuneena.

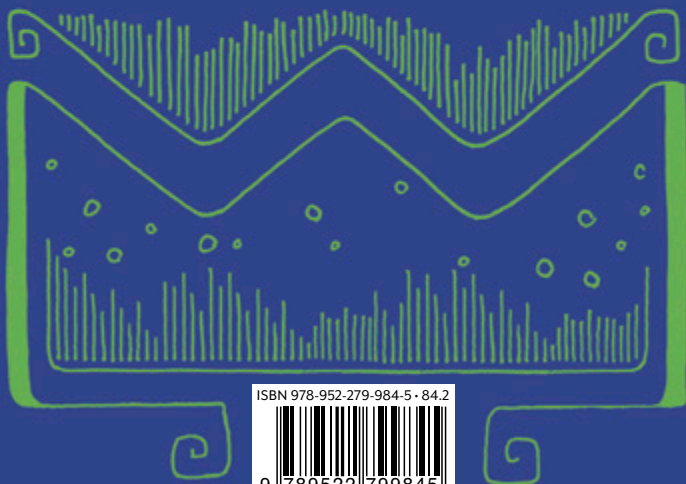
– No sitä hän ei selittänyt mitenkään tarkkaan. Hän sanoi vain, että sinun pitäisi etsiä Espanjan kartasta vanha keskiaikainen tie joka tunnetaan nimellä Santiagon outo tie.

Paulo Coelho esikoisromaani *Pyhiinvaellus* julkaistiin ensimmäisen kerran vuonna 1987. Se on tarina Coelho pyhiinvaellusmatkasta Santiago de Compostelaan Espanjaan.

Matkasta tulee käänteentekevä kokemus, ja Coelho kokee sisäisen muutoksen oppiessaan tuntemaan totuuden elämän yksinkertaisuuden kautta. Hän päättää sitoutua kirjailijanuraansa ja jakaa sisäisen kokemuksensa lukijoidensa kanssa.

Pyhiinvaellus on merkittävä teos Paulo Coelho uralla: se on *Alkemistin* edeltäjä ja teos, jossa tiivistyy tämän rakastetun kirjailijan humaani filosofia.

ISBN 978-952-279-984-5 • 84.2

